

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce v právní věci stěžovatelky **CASINO KARTÁČ Group a. s.**, se sídlem v Ostravě – Mariánské Hory a Hulváky, Slévárenská 5/400, zastoupené JUDr. Vladimírem Jirouskem, advokátem se sídlem v Ostravě – Moravská Ostrava a Přívoz, Preslova 9, za účasti **Ministerstva financí**, se sídlem v Praze 1, Letenská 15, zastoupeného JUDr. Alanem Korbelem, advokátem se sídlem v Praze 5, Nám. 14. října 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2007, č. j. 5 Ca 73/2004 – 50,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 14. 2. 2007, č. j. 5 Ca 73/2004 - 50, zamítl žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí ministra financí ze dne 12. 2. 2004, č. j. 10/96343/2003, jímž byl zamítnut její rozklad a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva financí (dále jen „ministerstvo“) ze dne 20. 10. 2003, č. j. 601/87391/2003 o zamítnutí žádosti stěžovatelky na povolení kumulované výhry pro hru v kostky na technickém zařízení RUBICON ve čtyřech herních střediscích kasina, v každém do výše 1 000 000 Kč. Městský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že neshledal důvodným závěr stěžovatelky, že správní orgány porušily zákon, když rozhodly bez výzvy ke složení jistoty podle § 4b odst. 1 zákona č. 202/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“). Předmětem správního řízení totiž byla jen změna již existujících herních plánů. Správní orgány tedy nerozhodovaly o vydání povolení k provozování nové loterie a jiné podobné hry, ale pouze o zvýšení povoleného limitu kumulované výhry u již povolené hry v kostky.

Městský soud se však ztotožnil s názorem stěžovatelky, že nepředložení ekonomického projektu a znaleckého posudku spolu se žádostí o změnu (zvýšení) povoleného limitu kumulované výhry nelze považovat za nedostatek podání, který by odůvodňoval přerušení řízení podle ustanovení § 29 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb. ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Byla-li však stěžovatelka, byť s poukazem na ustanovení § 29 správního řádu, vyzvána v souvislosti s požadovaným zvýšením limitu kumulované výhry k předložení ekonomického projektu, jež by obsahoval porovnání předpokládaných vkladů a výplat výher a znaleckého posudku osvědčujícímu splnění požadavků daných zákonem, k čemuž jí byla i stanovena lhůta, nelze dovozovat, že by tento postup správního orgánu vedl ke zkrácení práv stěžovatelky. Je totiž zřejmé, že správní orgán, přes zjištění, že příjmy ze hry ze všech provozovaných zařízení RUBICON za rok 2002 jsou ve zjevném nepoměru s požadovaným jackpotem pro jedno zařízení, dal stěžovatelce prostor k předložení důkazů, jimiž by mohla obhájit reálnost jí požadovaného limitu kumulované výhry. Za zcela zákonnou a logickou považuje městský soud úvahu správního orgánu, že požadované zvýšení kumulované výhry pro jedno zařízení v maximální výši 1 000 000 Kč není reálné a že by se mohlo jednat o klamavou reklamu. Z vyúčtování hry RUBICON se současnou výhrou ve výši 100 000 Kč totiž vyplynulo, že příjmy ze hry (sázky mínus vyplacené výhry) na všech zařízeních (4) činily pouze 1 480 036 Kč. Uvedený zjevný nepoměr mezi požadovanou výhrou a příjmy z ní za rok 2002, resp. oprávněnost žádosti o zvýšení již povolené výhry z 100 000 Kč na 1 000 000 Kč, stěžovatelka i přes výzvu správního orgánu neodůvodnila žádným svým ekonomickým závěrem a již sama tato okolnost byla dostatečným důvodem pro zamítnutí její žádosti. Městský soud proto nepovažoval za nutné zabývat se podrobněji otázkou, zda stěžovatelka již v původním řízení doložila funkčnost zařízení IJS umožňující provozování kumulované výhry včetně schválených herních plánů a zda tím také bylo zaručeno řádné provozování uvedeného technického zařízení i pro kumulovanou výhru v maximální výši 1 000 000 Kč. Pokud jde o námitku, že stěžovatelce byl již v jiné hře (ruleta) povolen jackpot ve výši 1 000 000 Kč, je tato pro danou věc bezvýznamná, neboť se jednalo o jinou hru povolovanou podle jiného ustanovení zákona o loteriích, jakož i za jiných ekonomických a technických podmínek. Městský soud rovněž neshledal, že by povolující správní orgán v příslušném povolení k provozování předmětné hry stanovil přísnější podmínky než stanoví zákon o loteriích (§ 4 odst. 2, § 43 odst. 5, 6). Za důvodnou nepovažoval ani námitku, že by se správní rozhodnutí z nedostatku jiných důvodů opírala o ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích, protože na předmětnou hru dopadá ustanovení § 2 písm. j) citovaného zákona.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti namítala, že městský soud nesprávně vyložil ustanovení § 4 odst. 2 zákona o loteriích v návaznosti na ustanovení § 34 odst. 1 správního řádu. Je toho názoru, že správní orgán je oprávněn vyzvat stěžovatelku pouze k prokázání určitých faktů, o nichž má pochybnosti a které mají prokázat splnění podmínek stanovených zákonem. V žádném případě však není oprávněn vyžadovat předložení konkrétních dokumentů, a to ani v případě, že by se z nich dalo dovodit splnění podmínek stanovených zákonem. Městský soud rovněž pochybil, když se ztotožnil s úvahou správních orgánů o tom, že by jackpot v hodnotě 1 000 000 Kč byl nereálný a jako takový byl spíše klamavou reklamou. Požadovaná výše jackpotu totiž neznamená, že by jí musel vždy nutně dosahovat. Naopak, jde pouze o možnost a uvedené výše může dosáhnout jen podle aktuální herní situace. Nebylo tedy prokázáno, že by jackpot ve výši 1 000 000 Kč byl nereálný, zvláště, když městský soud sám uvedl, že příjmy ze všech zařízení za rok 2002 činily cca 1 500 000 Kč. Nelze rovněž ani pominout, že ministerstvo není orgánem, který by byl oprávněn pravomocně rozhodovat o tom,

jaké jednání je či není klamavou reklamou. Pokud proto správní orgán rozhodl na základě volné úvahy a dospěl k závěru, že povolení jackpotu by bylo ze strany stěžovatelky klamavou reklamou, nemá jeho rozhodnutí oporu ve spise. Pokud tedy správní orgán vyzval stěžovatelku k doložení konkrétních dokladů bez možnosti prokázání sporných skutečností jiným způsobem, byl při zjišťování skutkové podstaty porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost. Rozsudek městského soudu je také nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, protože tento soud se nezabýval námitkou stěžovatelky vznesenou u ústního jednání dne 14. 2. 2007, že jí nebyla dána možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohla vyjádřit k jeho podkladu, ke způsobu jeho zjištění a navrhnout jeho doplnění (§ 33 odst. 2 správního řádu). V důsledku tohoto porušení zákona nebylo stěžovatelce umožněno doložit důkazy k prokázání splnění podmínek plynoucích z ustanovení § 4 odst. 2 zákona o loteriích. Tento nedostatek pak naplňuje důvod k podání kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ale je také i relevantním důvodem ve smyslu písm. b) citovaného ustanovení. K podpoře svých tvrzení stěžovatelka poukázala na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 2. 2001, sp. zn. 22 Ca 431/2000 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2007, sp. zn. 4 As 8/2007 s tím, že se jedná o právně shodnou věc, přičemž rozsudek Městského soudu v Praze v této věci ze dne 25. 6. 2007 byl Nejvyšším správním soudem zrušen. Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Ministerstvo se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnilo se závěry městského soudu a setrvalo na svém předchozím vyjádření, že žádost stěžovatelky byla zamítnuta v souladu se zákonem. Bylo tomu tak zejména proto, že povolení jackpotu ve výši 1 000 000 Kč pro jedno herní zařízení RUBICON nemá opodstatnění a bylo nereálné, když příjmy ze hry ze všech stěžovatelkou provozovaných zařízení RUBICON byly v roce 2002 pouze ve výši 1 480 036 Kč. Základna, z níž se získávaly prostředky pro jackpot, se pohybovala od 21 tis. do 368 tis. Kč. Je proto zřejmé, že prostředky pro miliónový jackpot (10% z uvedené základny) by se i při 10-ti násobném navýšení sázek tvořily několik let. Úvaha správního orgánu, že spíše šlo o klamavou reklamu je proto správná. Z těchto důvodů ministerstvo navrhlo zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Z obsahu spisů předložených Nejvyššímu správnímu soudu vyplynulo, že stěžovatelka podala dne 26. 6. 2003 žádost o zvýšení jackpotu u hry v kostky (terminál RUBICON), v každé z jejích provozoven, a to v částce od 1 do 1 000 000 Kč pro každou provozovnu. Dne 10. 7. 2003 ministerstvo podle ustanovení § 29 správního řádu řízení o této žádosti přerušilo do doby než bude předložen ekonomický projekt a znalecký posudek. Stěžovatelka opakovaně upozorňovala ministerstvo na nezákonný postup v případě přerušování řízení a ministerstvo následně vícekrát doručovalo stěžovatelce písemnost označenou jako upozornění, která obsahovala sdělení, že řízení je přerušeno a že očekává od stěžovatelky doplnění žádosti. Dne 20. 10. 2003 rozhodlo ministerstvo ve věci tak, že žádost zamítlo. Vůči tomuto rozhodnutí stěžovatelka podala rozklad, který byl ministrem financí zamítnut a rozhodnutí ministerstva bylo potvrzeno.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou námitku obsaženou v kasační stížnosti, v níž stěžovatelka brojí proti nesprávnému výkladu ustanovení § 4 odst. 2 zákona o loteriích a ustanovení § 34 odst. 1 správního řádu městským soudem.

Podle ustanovení § 4 odst. 1 věty první zákona o loteriích mohou být loterie a jiné podobné hry provozovány pouze na základě povolení vydaného příslušným orgánem. Podle odst. 2 citovaného ustanovení se povolení vydá, jestliže provozování loterií a jiných podobných her je v souladu s jinými právními předpisy, nenarušuje veřejný pořádek, je zaručeno jejich řádné provozování, včetně řádného technického vybavení a bude-li na sociální, zdravotní, sportovní, ekologický, kulturní nebo jinak veřejně prospěšný účel použito části výtěžku ve výši, která odpovídá v tabulce stanovenému procentu, to je nejméně 6% až 20% z rozdílu, o který příjem provozovatele, tvořený všemi vsazenými částkami ze všech jím provozovaných her podle § 2 a § 50 odst. 3, které podléhají vyúčtování v účetním období, převyšuje výhry vyplacené sázejícím, správní poplatky, místní poplatky a náklady státního dozoru etc.

Podle ustanovení § 34 správního řádu je možné k dokazování použít všech prostředků, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci a které jsou v souladu s právními předpisy. Důkazy jsou zejména výslech svědků, znalecké posudky, listiny a ohledání. Účastník řízení je povinen navrhnout na podporu svých tvrzení důkazy, které jsou mu známy. Provádění důkazů přísluší správnímu orgánu, přičemž je hodnotí podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Skutečnosti všeobecně známé nebo známé správnímu orgánu z úřední činnosti není třeba dokazovat.

Nejvyšší správní soud považuje za nesporné, že správní orgány nejsou skutečně, jak správně dovozuje stěžovatelka, oprávněny vyzvat ji k čemukoliv. Právní úprava důkazního břemene stěžovatelky vychází ve správním řízení z ustanovení § 33 odst. 1, 2 a § 34 odst. 3 správního řádu. Podle uvedených ustanovení má stěžovatelka jako účastník správního řízení nejen právo navrhnout důkazy a jejich doplnění a klást svědkům a znalcům otázky při ústním jednání a místním ohledání, jakož i možnost vyjádřit se k podkladu rozhodnutí před jeho vydáním, ale současně je povinna navrhnout na podporu svých tvrzení důkazy, které jsou jí známy. Současně podle ustanovení § 32 odst. 1 správního řádu je to právě správní orgán, kdo je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí, přičemž není vázán jen návrhy účastníků řízení. Nelze proto vyloučit oprávnění správního orgánu, aby v řízení, jež vede, vyzval stěžovatelku k předložení důkazních prostředků na podporu svých tvrzení. Takový postup správního orgánu není ani v rozporu s ustanovením § 31 odst. 1 správního řádu ani s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, ani s jinými ústavně zaručenými právy a svobodami.

Pro posouzení otázky nesprávného výkladu ustanovení § 4 odst. 2 zákona o loteriích jak správním orgánem, tak i městským soudem, je rozhodné, že se v dané věci jednalo o zamítnutí žádosti stěžovatelky na povolení jackpotu (kumulované výhry) pro hru v kostky na technickém zařízení RUBICON ve čtyřech herních střediscích kasina, v každém do výše 1 000 000 Kč. Tedy o rozhodnutí o zamítnutí požadavku na změnu v podmínkách již dříve vydaného povolení k provozování „jiné hry“ ve smyslu ustanovení § 2 písm. j) zákona o loteriích. Předmětná jiná hra totiž nebyla výslovně upravena v části první až čtvrté zákona o loteriích, byla obsluhována přímo sázejícím, nebyl u ní předem určen počet účastníků, ani známa výše vsazených částek. Správní orgán proto důvodně postupoval, jak při vydání samotného povolení, tak i v případě změny v jeho podmínkách, v mezích ustanovení § 50

odst. 3 citovaného zákona. Pro vydání povolení předmětné hry totiž zákon o loteriích rigidně nestanovil předpoklady, na jejichž naplnění by bylo vázáno rozhodnutí správního orgánu, resp. které by byly nezbytně nutné k vydání povolení nebo jeho změně. Ministerstvo proto důvodně při vydání jednotlivých povolení k provozování předmětné hry v jednotlivých střediscích stěžovatelky vyžadoval podklady, které by osvědčily naplnění zákonných podmínek pro provozování loterií a her jinak upravených v ustanovení § 4 odst. 2 zákona o loteriích. Je tomu tak proto, že všechny tyto podmínky je povolující orgán nucen zkoumat z úřední povinnosti a s ohledem na veřejný zájem na jejich řádném a poctivém provozování.

Změnu v podmínkách již dříve vydaného povolení v předmětné věci upravuje ustanovení § 43 odst. 5 písm. b) zákona o loteriích, přičemž na toto ustanovení i výslovně odkazovala jednotlivá rozhodnutí ministerstva o povolení předmětné hry v kostky vydaná na základě žádostí stěžovatelky. Podle citovaného ustanovení „Orgán, který loterii nebo jinou podobnou hru povolil, může již vydané povolení doplnit nebo změnit, vyžaduje-li to řádné provozování loterie nebo jiné podobné hry nebo veřejný zájem“.

Rozhodné pro kladné vyřízení žádosti stěžovatelky ze dne 25. 6. 2003 obsahující tvrzení, že žádost vyhovuje loterijnímu zákonu, protože jackpot odpovídá prostředí, které je monitorováno a hráči jsou evidováni, a pro vydání správních rozhodnutí, jimiž by byla změna v podmínkách udělených povolení provedena, bylo prokázání naplnění zákonných podmínek pro změnu vydaného povolení (řádne provozování hry nebo veřejný zájem). Stěžovatelka však v tomto směru zůstala zcela nečinná, když se pouze omezila na tvrzení obsažené v podané žádosti. Je přitom zcela logické, že v řízení o změně již dříve stanovených podmínek k provozování hry v kostky – kumulované výhry jackpotu ve výši 100 000 Kč na částku 1 000 000 Kč - budou správním orgánem k prokázání naplnění podmínek ustanovení § 43 odst. 5 písm. b) zákona o loteriích nutně vyžadovány obdobné podklady pro rozhodnutí jako v případě původního rozhodnutí o povolení provozování hry v kostky. Stěžovatelka si tedy měla být vědoma, že k prokázání řádného provozování hry (§ 43 odst. 5 zákona o loteriích) v případě žádosti o změnu podmínek již uděleného povolení, bude muset doložit obdobné důkazní prostředky jako ty, které předložila při žádosti o vydání povolení (§ 4 odst. 2 citovaného zákona), neboť se jedná o podmínky de facto totožné. Měla si tedy být vědoma nutnosti doložit, že okolnost určující výhru nesmí být nikomu předem známa, musí být takového druhu, aby nemohla být ovlivněna (§ 1 odst. 2 zákona o loteriích), že hra je za požadovaných nových podmínek v souladu s právními předpisy, je zaručeno její řádné provozování včetně řádného technického vybavení a je-li zajištěno použití části výtěžku na sociální, zdravotní, sportovní účely (§ 4 odst. 2 téhož zákona). Mezi důkazy, jimiž lze zákonem vyžadované podmínky doložit, pak jednoznačně patří správním orgánem požadovaný „znalecký posudek“ (srov. § 50 odst. 3 zákona o loteriích v návaznosti na ustanovení § 19 citovaného zákona) a pro případ doložení výtěžku a odvedení jeho části na veřejně prospěšný účel i ekonomický projekt obsahující uvažované vklady a výhry.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů shodně s městským soudem konstatuje, že ministerstvo sice pochybilo, když po stěžovatelce výslovně požadovalo předložení zcela konkrétních důkazních prostředků (znaleckého posudku a ekonomického projektu), které jsou jím jinak vyžadovány jak k samotnému rozhodnutí o povolení hry, tak i k rozhodnutí o změně podmínek, za nichž bylo původní rozhodnutí o povolení hry vydáno, ačkoliv tyto nejsou v zákoně o loteriích výslovně uvedeny jako podmínky pro vydání rozhodnutí o povolení k provozování hry v kostky na technickém zařízení RUBICON, resp. k jejich změně. Tato okolnost však neměla žádný vliv na zákonnost napadeného

správního rozhodnutí, když zákonnou povinností stěžovatelky bylo prokázat naplnění předpokladů pro změnu již vydaného povolení dokládanou zpravidla právě ministerstvem vyžadovanými podklady (např. znaleckým posudkem a ekonomickým projektem).

V této souvislosti pak nelze ani pominout okolnost, jak i důvodně zdůraznil ministr financí, že si stěžovatelka měla být vědoma, v případě hry ve smyslu ustanovení § 2 písm. j) zákona o loteriích, že ministerstvo je povinno postupovat v intencích ustanovení § 50 odst. 3 citovaného zákona a vzít při stanovení podmínek pro provozování předmětné hry v potaz i ustanovení § 17 odst. 7 citovaného zákona. Podle tohoto ustanovení výherní hrací přístroje na české koruny umístěné v hernách a kasinech mohou být propojeny se zařízením, které umožňuje kumulovanou výhru (jackpot), na niž se nevztahuje odst. 4. Nejvyšší kumulovaná výhra v hernách činí 10 000 Kč a v kasinech 100 000 Kč. Pokud by tedy ministerstvo vázáno ustanovením § 50 odst. 3 zákona o loteriích při přiměřené aplikaci ustanovení § 17 odst. 7 zákona o loteriích přistoupil ke stanovení hranice kumulované výhry nad obvyklou hodnotu 100 000 Kč, jistě by tak neučinil pouze na základě pouhého tvrzení stěžovatelky.

Nejvyšší správní soud shledal částečně důvodnou stížní námitku, v níž stěžovatelka vytýkala městskému soudu, že pochybil, pokud se ztotožnil se správním orgánem v tom, že jackpot ve výši 1 000 000 Kč byl nereálný a jako takový byl spíše klamavou reklamou a že ministerstvo není orgánem, který by byl oprávněn pravomocně rozhodovat o tom, jaké jednání je či není klamavou reklamou.

Je tomu tak proto, že správní soudy přezkouvávají napadená správní rozhodnutí vždy a pouze v mezích žalobních bodů, jak byly vymezeny v podané žalobě. Správní soudnictví je totiž založeno na dispoziční zásadě a městský soud byl vázán ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. Pokud městský soud učinil závěr, že „za zcela logický a učiněný v mezích zákona považuje závěr správního orgánu o nereálnosti požadované výše jackpotu a o tom, že se spíše jedná o klamavou reklamu“, posuzoval v tomto směru při svém rozhodování zákonnost napadeného rozhodnutí z jiného pohledu než v žalobě uvedených žalobních bodů, resp. přezkoumal i úvahu správního orgánu, která nebyla stěžovatelkou napadena, a tedy zčásti napadené rozhodnutí přezkoumal nad zákonný rámec. Toto je sice jinou vadou řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ale která nemá za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Nejvyšší správní soud proto neshledal žádného důvodu, aby napadený rozsudek městského soudu pro tuto vadu zrušil.

Je-li po věcné stránce tato námitka stěžovatelky doplněna obsáhlou argumentací (požadovaný jackpot není reálný, spíše jde o klamavou reklamu, ministerstvo není orgánem oprávněným rozhodovat o tom, zda jde o klamavou reklamu), jedná se o novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. směřující výhradně proti závěrům správního orgánu, k níž Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

Pokud jde o poukaz stěžovatelky na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2007, č. j. 4 As 8/2007 mezi týmiž účastníky řízení, je tento nepřipadný. Je tomu tak proto, že se nejednalo o právně shodnou věc, ale o věc odlišnou. Podstatou této věci bylo totiž omezení stěžovatelky a navození stavu nerovných podmínek při podnikání, když správním orgánem nebylo stěžovatelce vůbec povoleno provozovat hru „Roulette Cartage“, ačkoliv ve vztahu k jinému subjektu – společnosti SAZKA, a. s. - zvolil správní orgán rozdílný přístup. O takový případ v předmětné věci však nešlo. Uvedený rozsudek městského soudu byl zrušen z toho důvodu, že nereflektoval na procesní pochybení

správního orgánu při formulaci výroku správního rozhodnutí a na nedostatky v řízení předcházejícímu jeho vydání, jakož i pro nedostatek důvodů, když se městský soud opomenul zabývat žalobním bodem o zásahu do zásady rovnosti účastníků správního řízení.

Nedůvodný je stížní bod, v němž stěžovatelka vytýká městskému soudu, že se nezabýval její námitkou vznesenou u ústního jednání dne 14. 2. 2007 spočívající v tom, že jí nebyla dána možnost vyjádřit k podkladu rozhodnutí, ke způsobu jeho zjištění a navrhnout jeho doplnění (§ 33 odst. 2 správního řádu). Tato námitka nebyla uplatněna stěžovatelkou v žalobě, resp. ve lhůtě podle ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s., ačkoliv jí v tom nic nebránilo, a proto se městský soud takovou námitkou nemohl zabývat, protože ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. výslovně uvádí, že rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body lze jen ve lhůtě pro podání žaloby.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelka v řízení úspěch neměla a ministerstvo sice úspěch mělo, ale z důvodů hodných zvláštního zřetele mu náhrada nákladů řízení spočívající v odměně advokáta nepřiznal. Je tomu tak proto, že po stěžovatelce nelze spravedlivě požadovat úhradu nákladů řízení vzniklých ministerstvu tím, že ač dostatečně personálně vybaveno zaměstnanci s právníckým vzděláním, udělilo za účelem „obraný“ rozsudku městského soudu plnou moc advokátovi.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu